

2. [PONIK *sb m*

o *jasne*.

sg I poniki(e)m. ◇ *pl A* poniki.

Sł stp, Cn brak, Linde także XVIII w.

Rodzaj sieci służącej do łowienia ptaków, sidła; laqueus Vulg:

W porównaniu: ále iáko rybe [!] łowią wędą/ álbo ptáki ponikiem/ ták śmierć tzłowieká tzáfu ktorego fie niełpodział nádchodzi. *LGranWarszZwierc 33.*

Zwrot: »łowić [co] ponikiem«: *LGranWarszZwierc 33 cf W porównaniu.*

Przen:

Wyrażenie: »zastawiający poniki [na co]« : Bo fie náležli miedzy ludem moim niezbożnicy/ dybiący iáko ptałznicy/ záłtáwiájący poniki y sídlá na poimánié ludzi [*laqueos ponentes, et pedicas ad capiendos viros*]. *WujBib Ier 5/26 (Linde).*

Szereg: »poniki i sidła«: *WujBib Ier 5/26 (Linde) cf Wyrażenie.*

Synonimy: *pomek, pomyk, powłok, siatka, sidło, sieć, tajnik.*

MN